

מאת יקרת השבת

יול עיי ישיבת חיים של תורה - לזבלין פעהיק ירושלים תו - בראשות הגאון רבי מנחם יאזוע שליט"א, תלמידו של מרן פוסק הדור בעל ה'שבט הלוי' זצוקלה"ה

משיחותיו של מורינו ראש הישיבה שליט"א

מתי פרשת השבוע תזריע או מצורע?!

המתים בק"ו (כדאיטא בברכות טו).

ומה הם מעשיה בומים אלו? בכל יום היא מתבוננת על הסד אחר עד שמהשבת מנין הסדים לפחות כמנין ימי טהרתה; ואלו הן: שזכתה להנשא עם בעלה, שבוה היא עושה תשובת המשקל על שקפצה ונשבעה שלא תודקק אליו יותר (גדה לא). על ביתה, על מזונה, על שיוצר ה' לבנה מזון זה ועשיר בבריאות למשך שנותיו הראשונות, מה, לב, שבעת קני המורה בפנים, לשון, קנה, ושט, שתי ידים, שתי רגלים, בנפי הראה, שתי גליות, כבה מחול, לבלב, חמר האינסולין, מרה, קרקבו, קיבה, דם, גידים, שערות - שהם עולים כמנין ל"ג.

תפלת שמר"ע של חנה...

וזו היתה תפלת שמר"ע של חנה, כפי שאחז"ל (ברכות לא), שפרטה חנה את כל האיברים, והודתה לה' על כל אחד מהם, ובקשה מה' שיתן לה בן נדי שתוכל להודות על הל"ג הסדים הנ"ל השיכים בפן. ועל זה ברבה עלי בברכת פה"ן: "ה' יתן את שלתך אשר שאלת מעמו" - שמכון שהשפלת להודות על כל האיברים אע"פ שעוד לא נולדת, ובכית לה' על הסרונה לכן יופה אותך ה' לקום את רצונה - להודות לפניו על הל"ג הסדים שפנן.

וידבר ה' אל משה לאמר... אשה כי תזריע וילדה זכר. לכאורה קשה: א. הרי כל עקר הפרשה מדברת באריכות רבה מתורת טמאת המצורע, ורק בהתחלה יש חמש עשרה פסוקים שמדבר ב"אשה כי תזריע" - שזה פרשת יולדת?

ב. לכאורה מה ענין יולדת אצל מצורע, הרי אין שום קשר ביניהם, ומדוע נשנו שניהם בפרשה אחת? - הרי פרשת יולדת זו הפרשה השמחה ביותר כי הרי לידה מביאה לתכלית הגדול "לשבת יצרה", ואלו פרשת טמאת מצורע זה הפרשה העצובה ביותר שיש בתורה - שמדבר במחלות בגוף ובנפש האדם - ומדוע נמכרו זה לזה?

ג. ועוד קשה, מדוע נכתבה תורת היולדת ראשונה ואח"כ טמאת הנגעים ואח"כ טהרתה, היה ראוי לכתב קדם טמאת הנגעים ולהפסיק בתורת היולדת ולהמשיך בטהרת המצורע ששניהם ענינים של שמחה, על הדי תורה תחלתה וסופה גמ"ח.

ה. מהו הלשון "תשב בדמי טהרה", מדוע לא פתוב "דמיה יהיו טהורים"?
ה. כיון שדמיה טהורים, מדוע נאסר עליה בומים אלו אכילת קדשים, ומדוע נאסר עליה הפניסה לביהמ"ק בומים אלו?

נשים סופרות עד ל"ג?

אלא, שהאשה בימי הטהרה "תשב בדמי טהרה" - היא צריכה "לשבת ל"ג יום, ולהתבונן בומים אלו על דמי טהרה, על הילד שנוצר מדמיה. ובבת יש לה ששים ושש ימים כאלו, מפני שלאיש ישנם רמ"ח אברים ולבת יש רנ"ב איברים, וא"כ בבת יש יותר הסדים להתבונן עליהם. וגם שהבת הזאת עתידה לשבת ולהתבונן על הסדים אלו לכשתגדל ותלד אף היא ילדים, לכן כבר בלידתה יושבת אמה עליה זמן כפול, כדי שלכשתגדל תבת תספר לה אמה כמה הודתה עליה לה, וכך גם היא תדע להתבונן ולהעריך את החסדים העתידיים להיות עמה. ועוד, שמפני שהבת מוסיפה נפשות רבות בעולם, לכן ראוי לשבת עליה זמן כפול בהודאה. וההתבוננות הזו היא מצות האשה יותר מאשר באיש, מפני שאצלה נוצר הילד ובגופה מתהווים כל הנפים והנפלאות בבריאותה, ושכן מופנה לומדים שיהיה תהית

תוכן הגליון

- משיחותיו של מורינו רה"י שליט"א.....א
- מתיקות הניסים.....א
- מתיקות שיחי.....ב
- מיני מתיקה לילדים.....ב-ג
- מתיקות הנביאים.....ג

מתיקות הנסים

~ ספור ~

ברז נובע מים ואש...!!!

הגיע לדי קונטרס הנקרא 'מתיקות ספירת העמר' שיצא לאור ע"י המכון שלכם, בו קראתי שצריך לספר חסדים כמנין הספירה שבכל יום, כמו שמשמע ב'ספרנו', כי כל החסדים קשורים לעמר שזה האכל וכל גדולי הקרקע, שע"י האכל יש קיום לבריאה ולבמהמות שאוכלים אותם, וע"י גדולי הקרקע בונים בתים ארזנות כסאות וכו'.

נהנתי מאד מהדברים, אך מפני שאני אדם עסוק מאד, כי חוץ מהשעות שבהם אני קובע עתים לתורה בכל יום, אני עובד בצביעת בתים, דבר שמתיש מאד, לכן מיד אחרי מעריב אני סופר ספירת העמר בזריזות ושב לעבודתי עד השעות המאחרות של הלילה.

למחרת אסרו חג התנהגתי שוב בדרך זו, אך כשעסקתי בצביעה בשעה שתיים בלילה החל לבי לנקף בקרבי שבאמת ראוי לי לקום מה שקראתי בקונטרס הנ"ל, ולכונן בספירת העמר הכרת הטוב לה' ולהודות לו כפי על חסדיו הרבים שעלי, שכן אני בחסדי ה' אב למשפחה מרבת ילדים.

בתם עבודתי, בשעה שלש וחצי לפנות בקר, התקשרתי לבעל הדירה שהיה ער מפני שהיה עסוק בהעברת הדירה, ובקשתי ממנו רשות להתקלח בבית שצביעתי אותו כעת, הוא פמובן הסכים. הדלקתי את הבולב ונכנסתי להתקלח, ולא ידעתי כלל מה מצפה לי במקלחת הזאת!!!

לאחר כחמש דקות שאני במקלחת, אחזתי בברז כדי לטטף את עצמי מהסבון, ולפתע אני מרגיש זרם נורא בדי! נסיתי למשוך את ידי לאחור, אך היד היתה אדוקה לברז שבקיר ואינה מתנתקת ממנו.

נסיתי לנתק את היד מהברז בעזרת היד השמאלית, ואז היד השמאלית נדבקה ליד הימנית. הבנתי שאני במצוקה נוראה ובסכנת חיים, כשכל גופי בוער בזרמים נוראים, קראתי

מליקה בערף - מדוע?

ובכל ימי ההתבוננות הללו אסור לאשה לאכול בשר קדשים ולבא למקדש, שזה פדגמת מה שאחז"ל (פסחים טו): שאסור לעם הארץ לאכול בשר מפני שלא נתנה הרשות לשחוט בהמה

רבנו של עולם, ובנו להתבונן בחסדיך הרבים שבנופנו, שעל כן אחר לידת בן האשה צריכה לשבת בדמי סהרה שלשים ושלש יום, ובבת ששים ויש יום, כדי להתבונן בכל אחד מימים אלו על חסד נוסף שעשית עמה שוכתה להנשא וללדת ילד בריא ושלם. על כן מודה אני לפניך ה' אלקי, על אברים שפלטת בנו ורחמי ונשמת שנתתה באפנו, ומח ולב שבראת בנו, ולשון ושנים אשר שמת בפנינו.

אנא מלך חנון ורחום, ובנו לשכל ובינה לחנך את בנינו בדרך הישר והרצוי לפניך, כדי שלא נעש כעלי שנתקלל מפני שלא העמיד את בנו על מעותם ולא חנכנו בראוי, כשהיו מעבדים את הנשים, והיו מחללים את שמך, בכך שבמקום ללמוד את הנשים בעת הבאת קרבנם את מדת הנאמנות לבעליהן, היו חוסמים את הכשר ואתה רצית שעלי ילמדו לנהוג כמותו, שכמו שהוא אמר לחנה 'אלכי ישראל ימן את שלתך אשר שאלת מעמי' - שתנכה לבן, ובשתיבי קרבן ולדת למדה מדת הנאמנות. כך הם ולמדו את הנשים מדת הנאמנות לבעליהן.

אבי שבשמים, ובני ברחמיך לחנך בכבוד התורה לקימה וללכת בדרכיה, ולא אטעה בעשה, שבשעה שהעלה דוד את ארון ה' למקומו בירושלים שלח עזה את ידו כשראה שהארון מתעלה באויר ורצה לסמכו, ולא האמין בקדשת התורה שאינה צריכה לסעד האדם, כי חשב שהתורה היא רק חיצונית, ולא הכיר את נשמת התורה וקדשתה, שמשפיעה על האדם שמיטיב בפנימיותו חיצוניתו של האדם, כמיש 'מבית ומחוצ' הצפנו - שלווחות הברית מעבר ומעבר הם כתובים. שזה קרבת ה' ואהבתו, שאלו היה מאמין בזה היה מכין ש' המתגלה בתורה נושא את הארון ואינו צריך להמיתו של עזה, ועל כך נענש.

ובשראה זאת דוד הכין שעליו לתקן מה שאמר: 'ומרות היו לי חקך בבית מגורי', שזה חקות ה' שאין בהם מעם, ודוד גלה את מעמם עד שנהיו לו ערבים כמיריות, אך הוא השאיר זאת רק לעצמו בביתו ולא הודיע זאת לאחרים, וזו היתה תורה שאינה בגדר תורת חסד. לכן מיד לקח את הארון לביתו של עובד אדום כדי ללמד את כלם שהתורה יכולה להיות בביתו של כל יהודי. ובשנתברך עובד אדם ע"י הארון וכלם ראו את מעלת והשיבות התורה, העלה דוד את הארון בשירה ובמקרה, ונלה לכלם את פנימיות התורה שכלה גמ'ה. ולכן אחר ששעה צעדים הקריב קרבנות, כדי לראות בהם את חסדי ה'.

ואזכה לחלק לחם ומזון לבריותיך, כדרך שחלק לכל אחד מישראל חלת לחם בשר וזון מבשר הקרבנות שהקריב, כדי להכניס בזה את התורה לביתו של כל יהודי, כשיתבונן בתורת הקרבנות ע"י הכשר הוד, ויבנה תקן גם את חמא עלי שחטפו לעצמם את הכשר, כי הוא עשה להפך וחלק לכלם. ובני להיות כמו דוד המלך שגלה מסבתא - גלה את מעמי התורה הנמצאים בתוך מסכתות השנים, ועי"כ הוריד את המסכים.

רחם עלי שאלך בדרךי דוד הנאמנים, ולא אטעה כמוכל שולחה במעשיו מפני שהגולה בבית אביה שיש לדאג לכבוד האדם יותר מכבוד המקום (מלבי"ם), ואלו דוד כבד את ה' בהשפלת כבוד עצמו. ואזכה לכבד אותך ע"י שאובך בכל מעשיו ואמליך עלי, ויהי כל מעשיו על פי רצונך, אמן.

לאכילה אלא למי שיש בו דעת, ואלו עם הארץ אין בו דעת להכיר את קונו ע"י אכילתו ולקום 'אמבשרי אהיה אלוהי', וע"כ גם האשה אינה יכולה לאכול מבשר הקדשים עד שתמלא עצמה בדת בימים הקצובים לה להתבונן בהם בקדוה, שרק אז תוכל לאכול בקדושה ולא פעם הארץ.

ומי ההתבוננות שלה הם בכרחה אריכתא לאכילת קדשים ולביאתה לביחמו"ק, ששם היא רואה כיצד הפה מולק את העוף מהעורף, ללמד את האשה להשאר נאמנת לבעלה בינה, ושתתעקש על מדה זו ושהעורף מסמל על עקשנותו.

עצה לזכות לבן קדוש!

וזהו היא מדרגת על לב, שהשפילה להודות לה' ולעשות ברכה אריכתא עוד קדם שגולד לה בן. ועי"כ זכתה לבן קדוש בשמואל, בזכות שהתמירה על עצמה להודות יותר ממה שהיכה התורה, כי התורה היכה הודאה רק אחר הלידה, כמו באכילת הפת שפתנו בה: 'ואכלת ושקעת וברכת', והיא הדשה מה שאמרו חז"ל לברך גם לפני המזון - שהודתה על האברים קדם ללדת בנה.

נאמנות הילדים...

'ובן יונה או תור לחפאת' - כי פאשר היך נולד יש לו נאמנות גדולה מאד בטבעו, כמו שרואים בחוש שילדים יש להם נאמנות ותמימות, הרבה יותר מההוללים. לכן אמו מקריבה בעבורו לפני בני יונה שיש להם נאמנות גדולה לבני זוגם ואינם עוזבים זה את זה לעולם. והבהן מזהיר לשמור על התמימות של הילד, שיהיה הומה וכל גופו הרך העורקים והגידים.

ליונה, ששמה יונה מלשון נאמנות ויו"ן הוא 'אחד' בלע"ז, כך היונה מרבישה אחד עם זוגה.

כל בהן שאין בפיו תורה - אינו בהון?

ועפ"י כל זה יובן באפן נפלא מדוע פרשת היולדת וברית מילה קדמו לפרשת המצוה, לפי שה' מקדים רפואה לפני, ללמד לאדם דעת, שרצון ה' הוא שהאדם יעסק בתורת היולדת, שילמד תורה עם תורה, ויעסק בתורת היולדת וישמח בלדת בנו, ויודה לה' על הגוף ועל הנשמה שלו ושל בנו. (ויסוף את האות יו"ד לאות ר' של התורה, ומהתורה יגיע לקלל תורה). ומי שאינו עוסק בתורת היולדת לוקה בצרעת! לפי שהצרעת באה מקלקל הדמים, מי שלא מודה לה' על הדמים, דמיו מתעכרין ופורחים על גופו ננעים.

דברי הכהן הגדול... היחפז חייב!

מוכא בשמירת הלשון (שער החברה ח, בשם התורת בהנים (נגרא יד לה) על הפסוק: 'והיגיד לפהו לאמר פנגע נראה לי פבית', והגיד - זה הגיה דברים הקשים בגידים!) 'לאמר' - מלמד שהיה הפהו אומר לו דברי פבושין; בני אין הנגעים באין אלא על לשון הרע. וכן הוא בתוספתא 'ביצד ראית הנגע? היה פא אצל פהו, אומר לו הפהו; בני צא ופשפש במעשיך וחזור בך! שאין הנגעים באים אלא על לשון הרע, מכלל לאו אפה שומע הן, שאומר לו הפהו; צא ועסוק בלשון הטוב, ותשתמש עם פיד בשביל להודות לה' על כל איבריך, שכל הנגעים שיש לאדם הנם על הגידים, הינו שאינו מודה לה' על הגידים ועל דמיו האזרמים מלבו וכל גופו הרך העורקים והגידים.

מתיקות הגביאים

כשנשבה ארון הברית עלי הכהן הצדיק הזדעזע מכך ונפל אחר ונשברה מפרקתו ומת, והיתה עליו תביעה לפי רום דרגתו על כך שהזדעזע רק מגנבת הארון ולא הזדעזע מכך שבניו חללו את שם ה', שזה גרם לגנבת הלוחות - שלא קימו את מה שכתוב בלוחות - 'לא תנאף', בכך שהיו מעבדים את הנשים שבאו להקריב קרבן יולדת, כי היו עסוקים בהשבות מי יקח יותר בשה שנתשב בחז"ל כאלו עברו על אשת איש, וכן עברו על 'לא תגנב' בכך שלקחו בחזקה את הבשר.

ועלי הפהו בודאי היה צדיק גדול, כמו שרואים את עינו הטובה על שמואל שגדלו להיות צדיק ונביא. אך היתה עליו תביעה: מדוע לא למד גם את בניו ללמד את הנשים ע"י הקרבת הקרבן שיהיו נאמנות לבעליהן? כי עקר הנחת רוח של ה' בקרבנות זה שהם יקריבו עם לב והודאה ונאמנות. ומפני שעלי לא עשה זאת הוא נענש לדורות, כי כשיראו בלם את ענש זרעו ישתדלו ללמד תורת חסד.

נענועים בעצי ברזש?

והנה דוד המלך הלך להביא את ארון הברית שהיו בתחלה אצל הפלשתים ונשאם על העגלה, ובודאי אם דוד המלך עשה זאת זה לא לחנם, ואע"פ שנתשב מלבו וכל גופו הרך העורקים והגידים.

הארון מתרומם מעלה...

ואז הארון התרומם ובה עוזא לתפסו ומיד הפה אותו ה' ומת, ולכאור קשה מה עולה יש בידו של עוזא הרי הוא בא לכבד את הארון שלא יפול וא"כ מדוע נענש? אלא ש"ע"פ הנ"ל מבאר שפשהארון התרומם ובה עוזא לתפסו הוא נהרג, מפני שפשהארון מתרומם ועושה נענועים באויר האנשים רואים זאת כמחזה נאה בלבד, ולא מתפעלים מהתורה ולא מתבוננים לקים את הפתוב בה ללכת עם מדות טובות.

קריאת שמע וגם עשיתי ודוי וחשבתי לעצמי: איזה טוב אוכל לעשות ברנעים אחרונים אלו עלי אדמות, טרם עלותי לבית דין של מעלה...?

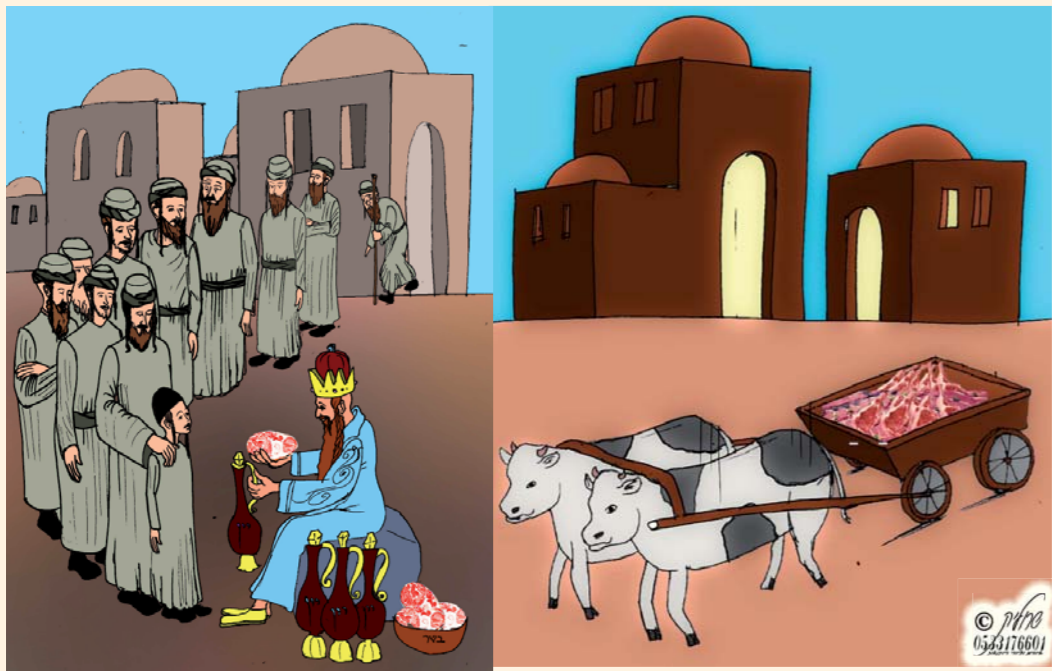
ואז נזכרתי בעצה של ספירת החסדים שקוננה בלבי בשעות האחרונות, והתחלתי לזכר ולספר כמה טוב עשה עמי ה' בכל ימי חי עד היום הזה: שהאכיל אותי והכניסני לחפה, וזכני לגדל בגנים ובנות, ואז התעוררה בי רחמנות על ילדי הרבים, ופרצתי בבכי נורא פתינוק, והתחלתי לבקש מה: "כ"כ הטבת עמי עד היום הזה, רחם על ילדי שלא ישארו יתומים..."

או אז, ארע הנס המפלא ביותר: קדם תחלת עבודתי ספמתי עם ידידי שיגיע בסביבות השעה הזו פשהוא קם ללמוד ולעבודת ה', וימתין לי ברכב כדי לקחת אותי לביתי תמורת תשלום. הפעם הוא לא הסתפק להמתין למטה, אלא החליט לעלות לבקר אותי, ואז הוא דפק בדלת אך אני פמוכן לא שמעתי אותו, אך מפיון שהוא שמע את צעקותי ובכיותי הוא פרץ את דלת האמבטיה, וראה אותי בסכנת חיים! מיד הזכרתי אותו: 'אל תגע בי בשום אפן! (כי פידוע אם נוגעים באדם מחשמל מתחשמלים גם בן), רק תכבה את הבולר!'

כשהוא כבה את הבולר עפתי לאחור, כשהברך נעקר ממקומו ונותר ביד, נחבטתי על הכיור והוא נעקר ממקומו מההדף. כמה ימים הייתי בפחדים מכל רעש של דלת שזזה או אוטובוס שעובר וכדו', אח"כ בקרתי אצל הרופא, והוא אמר לי שרב ככל בני האדם הולכים לבית עולמם מקצה מקרה, ואני הציל ה' את נפשי! 'אודה ה' מאד פפי ובתוך רבים אהלכנו'.

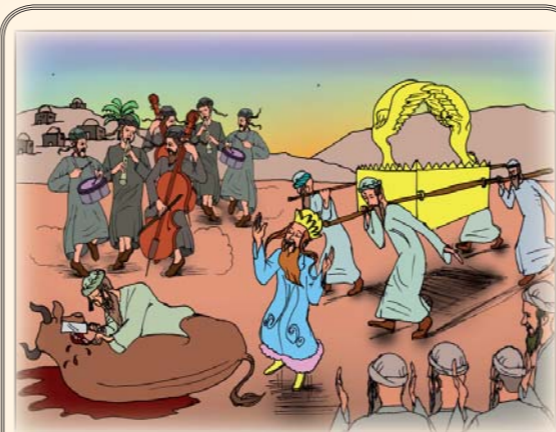
מ. א. ירושלים

מיני מתיקה לילדים

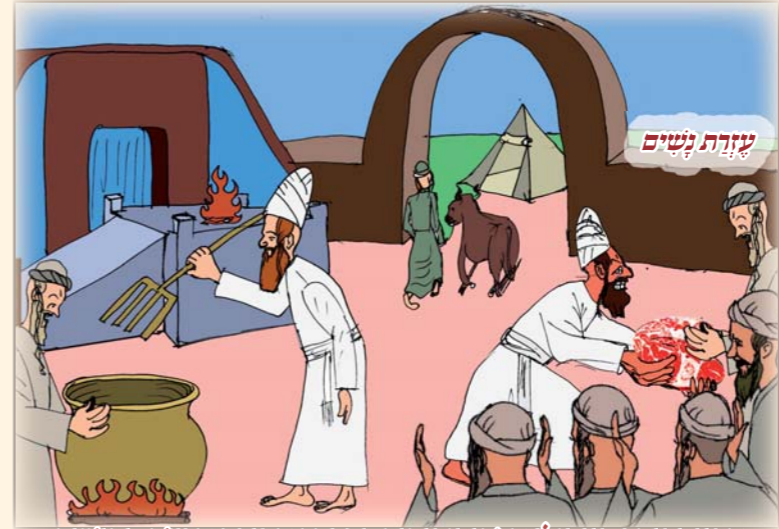

בחקות ה' ונעשו לו פזמירות, אבל שמר את הטעמים הללו בביתו ולעצמו, ולא גלה זאת לכלם, לכן עתה אחרי ששם את ארון ה' בבית עובד, חלק גם בשר לכלם.

ובכל זאת להראות להם שהתורה ותוצאותיה, שזה הקרבנות המלמדות חסד ה', יכולות להיות בביתו של כל אחד מישראל.

בשעה שהעלה דוד את ארון ה' מבית עובד אדום, גלה לכל העם את פנימיות התורה, שכלה גמ'ה מתחלתה ועד סופה, ועל כן אחר ששה פסיעות זכה שזר ומריא להתבונן בחסדי ה' הנקרים באברי הקרבן הקימים בגופנו.

הפני ופנה בני עלי הפהו עסוקים במקרה חסיפת הבשר, והנשים היולדות עומדות ומחכות להקריב תורים ובני יונה...

בני עלי חטאו בכך שכל אשה יולדת שבאה להביא קרבן, צריכים הפהנים ללמדה מדת הנאמנות מהיונות שמביאה לקרבן, שהם נאמנות כל אחד לבן זוגו, לכן שיראו את נאמנות הפהנים לה' וילמדו מה להיות נאמנות לבעליהן, ולא לקים את שבועתן ששבעו בלידתן שלא להיות נאמנות. אבל בני עלי התנהגו בזולות וחספו את הבשר.

ועלי אביהם נתבע שלא הוכיחם על זה פראוי, שהיה לו ללמד את בניו לדבר עם הנשים על מדת הנאמנות. כמו שהוא בעצמו אמר לחנה 'ימן את שלתך', שמפיון שאת מודה לה' על כל האיברים, ובה אותה ה' לבן כדי שתודי לו על כל ל"ג החסדים שיש בכו, שכנגדם ישנם ל"ג ימי סהרה, ואמר לה: קשתביאי את קרבן היולדת, אלמדה מדת הנאמנות. כך היה ראוי לעלי ללמד את בניו לנהג כיוצא"ב עם הנשים.

מה ללוחות בבית עובד אדום?

בשראה זאת דוד החליט שאי אפשר כעת להעלות את ארון הברית למקומו, אלא יש להניחו בבית של אדם פרטי - עובד אדום הגת. ולכאן קשה, הרי הארון צריך להיות במקומו לצדם של עמ"י כדי שיקים בהם "זכרו תורת משה עבדי אשר צויתי אותו בחרב על כל ישראל חקים ומשפטים", שפשוואים את הלוחות שמושה קבלם מסיני נזכרים במתן תורה, ומקומים "רק השמר לה ושמור נפשך מאד פן תשכח... יום אשר עמדת לפני ה' אלוקיך בחרב", א"כ ביצע דוד הניח את הלוחות בביתו של עובד אדום?

אלא, דהנה רבא (סוטה לה). אמר שדוד נענש על זה שאמר "זמירות היו לי חקיה בבית מגורי", כלומר שחקות ה' שלא מובנות דוד גלה טעמם, והיו ברורות לו ושגורות על לשונו עד שנעשו אצלו לזמירות, אבל לא גלה אותם לאחרים, זה היה רק "לי בבית מגורי" רק לעצמו. לכן ה' גרם לדוד לעשות בביכול טעות, ונשא את הארון על העגלות להראות לעם את טעותם. וכשהארון התרומם להראות את חשיבות התורה, בא עוזא למשכו שוב על העגלות באלו הארון אינו חשוב - מיד הוא מת. וכשכל זה נעשה לעיני כל ישראל לקח דוד את הארון לביתו של יהודי פשוט - עובד אדום, להראות בזה שהתורה יכולה להיות בביתו של כל יהודי אף הפשוט ביותר, ולא רק "בבית מגורי", כי תורה מנחת בקרן זוית, וכל הרוצה - יבא ויטל.

צועדים עם התורה!

וכשהארון הביא ברכה לעובד אדום, אמר דוד: עכשו כל יהודי רואה כמה טוב לכבד את התורה, ועכשו כל אחד מבין שביכולתו לזכות שהתורה תבוא לביתו ולכלבו. לכן העלה את ארון ה' בשמחה עצומה וגדולה, כמ"ש "ויעל את ארון האלקים... בשמחה", וצעדו עם התורה בלבם, כמ"ש "ויהי כאשר צעדו נושאי הארון ה'", ואז מיד אחר "ששה צעדים - ויזבח שור ומריא", כי מכיון שהתורה תחלתה וסופה גם"ח, לכן באו על ידה לשחיתת הקרבנות, כדי לראות את חסדי ה' הנפרים בקרבנות.

ועוד, שכשהלכו ששה צעדים הקריב דוד קרבנות בהודאה לה' על התורה שיש לנו "בלכתה בדרך", במצות שלוח חקן, ברפת האילנות וכו', וכשהכניס אה"כ את הארון למקומו בבית ה', הקריב שוב קרבנות וחלק לכלם חלת לחם בשר ויין, בהודאה לה' על התורה שיש לנו "בשבתך בביתך ובשכבך".

ואפ"ל עו שאחרי ששה צעדים הקריב קרבנות בהודאה לה' על ששת ימי המעשה, שבהם ברא ה' את כל הבריאה והטובות שבה, וכשהכניס את הארון למקומו הקריב קרבנות בהודאה לה' על יום השבת, שעל פן חלק

לכל ישראל לחם בשר ויין בסעדה על מתנת השבת.

"ודוד מכרבר בכל עוז לפני ה'", דוד עמד על הקרן ורקד משמחה על החסדי ה' הנפרים בקרבנות, והודה "בכל עוז", אין עוז אלא תורה (מדרש תהלים ח), שהודה לה' על התורה הק'. "ודוד חגור אפוד בד", הוא הודה לה' על הטובות שיש לנו מהשור ומריא - עור וצמר לעשות מהם בגדים לגופינו.

דוד מחלק סלי מזון...

ואח"כ חלק דוד לכל אחד מישראל אשר אחד [-ששית מבשר הפר] ואשישה אחת [כד יין], ומדוע חלק זאת? כדי לתקן את חטא בני עלי שרבו על הבשר. וגם רצה דוד להכניס את ארון ה' לתוך ביתו של כל אחד מישראל, ומכיון שזה לא אפשרי לכן נתן לכל אחד מהבשר ולמד את בלם מהו קרבן, שכל קרבן צריך לשיר עליו שפה צריך לקים "זמירות היו לי חקיה" - לא רק דוד, אלא כל אחד יזמר לה' ויודה לו בשעה שאוכל את בשר הקרבנות, ובה תקן דוד את התביעה שהיתה עליו. וזה שאמרו חז"ל (ערויבו נג) על דוד המלך שהוא 'גלי מסכתא', כי הוא גלה את טעמי התורה הנמצאים בתוך מסכתות הש"ס, ועי"כ הוריד את המסכים המסתירים.

ה'השקפות' שנסקפו מחלון בית אבא...

והשמחה הגדולה הזאת היתה מהולה ביראה גדולה, כמ"ש "ודוד וכל בית ישראל מעלים את ארון ה' בתרועה ובקול שופר", שקול השופר מעורר יראה בלב, לקים "וגלו ברעדה".

ומיכל לא היתה רגילה לדרך הזאת, וכשראתה את זריזותו הגדולה של דוד ברקודים, חשבה שזהו פזיזות, כמ"ש "ומיכל בת שאול נשקפה בעד החלון ותרא את המלך דוד מפזז ומכרבר לפני ה' ותבו לו בלבה", כלומר שהראיה שלה הטענה לחשב שזריזותו הקדושה של דוד אינה אלא פזיזות. וכמ"ש המלבי"ם: 'והיה ארון ה' מספר פי מיכל בת שאול מהיותה למודה בבית אביה שהיה כבודם חשוב בעיניהם מכבוד המקום, לא הרגישה בדבר הארון הבא ובכבוד ה' אשר לפניו ישמח מלך, רק יפלה חץ כבודה על כבוד בעלה הנגרע בערכו לעיניה כפי דעתה, וזה היה ההבדל בין בית שאול ובית דוד'.

לבזות במקום לשבח!

על פן במקום שתכבד אותו על שמפרסם את ה' בעולם החלה לזלזל בו. ודוד ענה לה: אביך טעה בזה שלא למד דעת את העם ואלו אותי בחר ה' להיות נגיד על ישראל - נגיד זהו אדם שמטיב לבריות, ולכן אני מחלק לכלם בשר ומפרש להם מה יש לכוון בעת אכילתו, להודות לה' על כל קרב ובכליות המעכלים את המאכלים, ואני שמח בה' שאני יכול לגלות

לעם שהתורה יכולה להיות מנחת אצל כל יהודי, כי תורה מנחת בקרן זוית, ומשמחתי הרבה רקדתי כל פך חזק, "ועם האמהות אשר אמרת עמם אכבדה" - את חושבת שצריך להיות מכבד ואלו אני מתכבד עם האנשים הפשוטים כמו האמהות.

יזכיר לה יום המיתה...

ובגלל זה נענשה מיכל שלא היה לה ילד עד יום מותה, והגמ' בסנהדרין דורשת שרק ביום מותה נולד לה ילד והיא מתה בלדתו, וזאת מפני שהיא לא העריכה את מה שדוד מלמד את ילדי ישראל דעת ושמחה בה', שעל פן לא זכתה שיהיה לה ילד לשמח בו, והחסד ה' שדוד גלה לעם.

על מה שרות הפרות?

לכן פשעלו הפרות מהפלשתים לגבול ישראל כתוב: "וישרנה הפרות... הלוד וגעו", ופרש המלבי"ם: "הלוד וגעו" - מרב השמחה, וחז"ל אמרו על זה שאמרו שירה, כי הדבר הפלאי המעיד על השגחת ה' הוא השיר העולה מבריותיו שעל ידו יברו עלילותיו ונפלאותיו, שהפרות שרו על כך שעתיד דוד לגלות עליהם חסד ה' ולגלות שהתורה יכולה להיות בכל בית, ושיגלה מה זה הקרבנות (אפשר בשר) ושפונת נסוף היין (אשישה) יכול להיות בכל בית - להודות לה', ושבעל בית בישאל צריך להיות זמירות ושירות ותשבחות לה' על הקרבנות ועל כל חסד שבעל עת.

דוד אינו פוסק בבצל-אל!

וברגע שהגיע דוד לכזאת דרנה גדולה אזי הכניס לו ה' ללב את ההרגשה לבנות ביהמ"ק. ולכאן צ"ב מדוע מלכתחלה לא בנה דוד את הבית כדי להכניס בו את הארון? אלא שמשה צוה את בצלאל לבנות קדם את הפלים ואח"כ את המשכן, פי העקר זה המלאכות במקדש ולא הבית עצמו, אבל כשבצלאל אמר שצריך לעשות קדם את המשכן, הסכים עמו משה, אבל דוד עכשו עושה את דעת משה במלכתחלה ועלה בתחלה את הארון.

ולפ"ז מוכן מה שהיה אצל בצלאל: שהוא טען למשה שצריך לבנות קדם את המשכן הסכים עמו משה. ולכאורה איך הוא משנה ומתקן את רבו? אלא שמשה התבונן לביהמ"ק שהוא הבית היפה ביותר שאותו צריך לבנות רק אחרי הארון, ורק אחרי שיקבלו דעת מדוד על הקרבנות, ורק את המשכן שהוא עראי אותו צריך לבנות לפני הפלים, כפי שאמר בצלאל.

בשורה משמחת!

הננו להודיע כי נפתחה ההרשמה לשיבתנו לשנת הלמודים תשע"ח הבעל"ט לפרטים והרשמה: 050-4177321 הרב ראפורט שליט"א